

la nit eterna

Un relat de: [sico.fons](#)

La Xaro, del llit estant, va tornar a canviar de postura i es va posar els dos braços al cap. Roooonc, roooooonc..., que feia la respiració de Salvador, el seu marit.

Xaro va mirar el rellotge-despertador de la tauleta de nit, les 4 del matí, Déu meu! allò era insofrible. Roooonc, roooooonc..., que continuava fent l'aparell respiratori del Salvador. La Xaro va esguardar de reüll el Salvador i el va observar amb certa perplexitat. Hi romania panxa enlaire amb la boca oberta emetent aquells guturals sons; tot i tindre a penes quaranta-dos anys, entre la calba incipient, la barba de quatre o cinc dies i l'abdomen que amenaçava esclafir tots els seus pantalons, en aquells moments aparençava uns setanta-dos anys.

Rooooonc, roooooonc..., que seguien fent els pulmons del Salvador.

La Xaro ho havia provat tot, havia fet sorolls amb la llengua, havia xiulat, li havia fet pessigolles, li havia bufat lleument la cara; tot fou inútil, però, el Salvador havia deixat de roncar durant uns breus instants, com permetent-se una curta treva, i havia représ la seua ofensiva sonora amb més vigor encara, Roooonc, roooooonc...,

La Xaro havia pensat d'anar a dormir a una altra habitació, però sabia que això li molestaria, a ell i, a més, a on havia d'anar? A les habitacions dels seus dos fills era impossible i el sofà de la saleta era massa incòmode i menudet.

Les 5 del matí, oh no! Roooonc, roooooonc..., que feia la perfecta màquina de fer soroll del Salvador. A veure qui era la valenta que en l'endemà a les 7 del matí s'alçava per a anar treballar al magatzem. L'endemà? D'ací una estona!

Xaro va tornar a canviar de postura (seria interessant comptar les voltes que havia canviat de postura), va mirar amb fastig l'estúpida reproducció d'un quadre de no sé quin pintor modern que el seu home havia comprat al mercat, va tancar els ulls i va respirar pregonament i amb lentitud. Potser serien les sis del matí o tal vegada les sis i mitja, però per fi Xaro es va quedar endormiscada...

TEEEEEEEEEEEEEEEEEETTTTTTTTTTTTT!!! Va fer, inversemblantment, el menudet despertador.

La Xaro va sentir una palmellada al cul.

-Vinga, va, Xaro -va dir el Salva-. Què et passa hui? Que no has dormit prou?

-Eeehhh? -digué ella, sense poder recordar on estava ni com li deien.

-Va, reina. Encara has de preparar els esmorzars. Aquesta nit he dormit més a gust. Ja et contaré el que he somniat.

La Xaro es va fregar els ulls i, dissortadament, va recordar ja on estava i també el seu nom.